

Arrest

nr. 75 736 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE WIT, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 18 oktober 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 november 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden

onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 18 november 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.10.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

OV [...]
[V., P.] [...]
+ zoon
[V., R. K.] [...]
+
OV [...] (echtgenoot)
[V., S. C.] [...]
+
OV [...] (meerderjarige zoon)
[V., S. K.] [...]

nationaliteit: Afghanistan
[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 06.10.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 19.10.2011) en ter kennis gebracht op 25.10.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij betogen tevens dat hun "recht van verdediging" is geschonden door "een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

Zij lichten hun standpunt als volgt toe:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door gewoon te beweren dat haar aanvraag onontvankelijk is, op basis van onterechte argumenten (zie verder).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om haar aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen :

- Het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, 4e lid: "er is geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte".*
- Er werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.*

Bovenstaande elementen blijken absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

Wie een medische regularisatie (9ter Vw) aanvraagt, moet sinds 29 januari 2011 een standaard medisch attest toevoegen aan haar aanvraag.

Volgens artikel 9ter Verblijfwet moet de ziekte, de graad van ernst van de ziekte, en de noodzakelijk geachte behandeling vermeld worden op het standaard medisch attest. Maar uit de wet of uit het standaard medisch attest blijkt nergens wat een arts precies zou moeten invullen. Dat beperkt de bevoegdheid van de DVZ om aanvragen "onontvankelijk" te verklaren omdat ze niet voldoende ingevuld zouden zijn.

In "ontvankelijkheid" mag DVZ alleen nagaan of de wettelijk vereiste gegevens "vermeld" zijn op het standaard medisch attest (artikel 9ter, §3, 3° en §1, lid 4). Het standaard medisch attest mag daarvoor ook verwijzen naar bijlagen.

De "beoordeling" (ten gronde) van deze medische elementen moet volgens art. 9ter Vw gebeuren door een ambtenaar-geneesheer of een aangeduide geneesheer (artikel 9ter, §1, lid 5).

Wat betreft de graad van ernst van de ziekte bepaalt het RvV-arrest nr. 67.937 van 5 oktober 2011 dat in casu op het standaard medisch attest vermeld stond: 'état de stress posttraumatique' en 'gravité importante'. De DVZ verklaarde de 9ter aanvraag onontvankelijk omdat het feit dat de graad van ernst als belangrijk wordt omschreven op zich de graad van ernst niet aantoonde.

De RvV vernietigt deze beslissing omdat de DVZ zijn bevoegdheid te buiten ging of kennelijk onredelijk handelde:

Er was wel degelijk een omschrijving van de ernst van de graad aanwezig op het standaard medisch attest. Verder werden bij het standaard medisch attest nog verschillende andere attesten gevoegd ter bevestiging van de graad van ernst.

De beoordeling van de graad van ernst dient volgens art. 9ter Vw te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer. Het komt de DVZ gemachtigde (die geen arts is) niet toe om te oordelen dat de omschrijving van de graad van de ernst niet voldoende is.

Er blijkt nergens uit artikel 9ter, noch uit de vraagstelling van het standaard medisch attest wat een arts dan wel zou moeten invullen opdat zou aanvaard worden dat de omschreven graad van ernst van de ziekte wel zou voldoen.

Het vermelden van voldoende informatie blijft essentieel. Uiteraard is dat nodig voor de beoordeling ten gronde: lijdt betrokkene aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voor de ziekte is in het land van herkomst?

Het is zo dat wanneer er helemaal geen graad van ernst is "vermeld" in het medisch attest de 9ter aanvraag onontvankelijk kan verklaard worden. Er is immers ook rechtspraak die bevestigt dat de graad van de ernst van de ziekte niet was "vermeld" (waardoor de aanvraag onontvankelijk kon verklaard worden):

- wanneer er als diagnose werd vermeld: stress, insomnia, depressie en in het begeleidend schrijven geen bijkomende uitleg wordt gegeven (RvV nr. 63.830, 27 juni 2011)*
- wanneer er 'depressie' staat en nog 2 onleesbare aandoeningen, waarover ook in het verzoekschrift geen verduidelijking is terug te vinden (RvV nr. 63.836, 27 juni 2011)*
- wanneer er als diagnose staat: angst, depressie (chronische onzekerheid), oesofagitis met de vermelding van de nodige medicatie en behandelingsduur van 1 jaar (RvV nr. 62.224, 27 mei 2011)*

In casu werd in het verzoekschrift echter zeer uitgebreid uiteengezet wat de ernst van de aandoening inhoudt:

De diagnose van Dr. [R.] is duidelijk: Mevrouw [V.] lijdt aan

- posttraumatisch stress syndroom*
- depressie met slaapstoornissen*
- Hypercholesterolemie*

Regelmatige opvolging door huisarts, psychiater is vereist. Verzoekende partij moet een stabiel, rustig dagregime volgen, en stress vermijden. Zij kan geen lange reis verdragen.

De duur van de behandeling moet nog bepaald worden

De behandeling bevindt zich in een beginstadium, zodat op heden nog geen merkbare verbeteringen vaststelbaar zijn.

Bovendien heeft post traumatisch stresssyndroom ingrijpende gevolgen. De emotionele en lichamelijke reacties zijn hevig.

De indruk die een gebeurtenis nalaat kan zó sterk zijn, dat die later als het ware opnieuw beleefd wordt. Dit kan zelfs lange tijd erna. Verzoekende partij beleeft 's nachts opnieuw wat er gebeurd is in dromen of nachtmerries en neemt steeds levendige beelden waar, of geluiden of geuren, met alle bijbehorende emoties. Het opnieuw beleven van de gebeurtenis kan leiden tot veel spanning en angst.

Verzoekende partij sluit zich af voor anderen en dit geeft een eenzaam en wanhopig gevoel. Bovendien brengt de schokkende gebeurtenis veel stress en spanning teweeg.

Verzoekende partij heeft geheugenproblemen, huilbuien, een gevoel van onwerkelijkheid en het leven niet meer aankunnen, machteloosheid, zinloosheid, een uitgeblust gevoel, boosheid: het zijn allemaal natuurlijke uitingen van spanningen na een ingrijpende, schokkende ervaring. Daarnaast uit deze psychologische gevolgen zich in lichamelijke klachten zoals slapeloosheid, misselijkheid, lusteloosheid, een beklemd gevoel, ademhalingsmoeilijkheden of een koud en verdoofd gevoel.

Indien de behandeling zou stopgezet worden, bestaat het risico dat verzoekende partij terechtkomt in een acute psychose, en maagbloedingen.

In casu is duidelijk bewezen dat er in hoofde van verzoekende partij een medische problematiek bestaat:

Verzoekende partij verwijst ten overvloede naar de diverse medische attesten die bij het stukkenbundel werden gevoegd.

Verzoeker lijdt aan psychotraumatisch syndroom, hetgeen ontegensprekelijk een ernstige aandoening is. Symptomen zijn o.m. weerkerende nachtmerries, angstcrisissen verbonden aan herinneringen, waanideeën en depressiesyndromen. In het geval van verzoeker gaat dit eveneens gepaard met zeer ernstige maag- en darmklachten.

Deze verschijnselen zijn symptomen van een angstaandoening die de weerslag is van een zeer zwaar verleden. De dokter bevestigt dit: zij stelt dat de symptomen ontegensprekelijk het gevolg zijn van traumatische belevenissen in Afghanistan.

Het lijdt dan ook geen twijfel dat haar fysieke integriteit in gevaar is, én dat zij bij terugkeer naar Afghanistan riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan.

Bovendien werden ontelbaar veel doktersvoorschriften toegevoegd waarin zeer zware medicatie werd voorgeschreven specifiek voor de aandoening van verzoekende partij.

In andere doktersvoorschriften wordt uiteengezet wat de oorzaak is van de ziekte van verzoekende partij met uitgebreide uitleg.

Het komt bijgevolg NIET aan de DVZ toe om zomaar te oordelen dat de gezondheidstoestand van mevrouw niet ernstig genoeg is.

Daarenboven is het onmogelijk om in Afghanistan een (degelijke) behandeling te genieten.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het Nederlandstalige model medisch attest vraagt om de 'aard en de ernst van de aandoeningen' te vermelden terwijl art. 9ter Vw vereist dat de 'graad van de ernst' in het medisch attest staat. (Het Franstalige model medisch attest vraagt wel om 'la nature et le degré du gravité des affections' in te vullen.) Het model medisch attest bevat ook geen afzonderlijke rubriek over de 'noodzakelijk geachte behandeling'; wat (samen met de beperkte plaats) ook in het RvV-arrest nr. 67.928 wordt aangehaald

Daarnaast houdt men geen rekening met de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij verklaart duidelijk dat het hier gaat om een uitzonderlijke situatie en dat er geen gelijkwaardige of alternatieve behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

In verschillende medische attesten, bijgevoegd bij het initiële verzoekschrift, evenals bij het standaard medisch attest wordt het volgende verklaard:

- welke (zware) geneesmiddelen verzoekende partij nodig heeft
- dat zij "afkomstig is uit Afghanistan en 6 maand in België woont. Haar zoon gekidnapt en vermoord is. Emotionele reactie met vaak wenen, slecht slapen, moedeloosheid." Dd. 10/05/2011.
- "kan wegens medische redenen geen gesprekken voeren met vreemden langer dan 15 minuten". Dd. 04/05/2011.
- "sinds 6 maand in België, afkomstig uit [A]fghanistan. Daar zoon verloren 15 jaar geleden. Hierover dikwijls zorgen, huilen, bevende handen, vergeetachtigheid... -> PTSS. Wil graag verdere gesprekken met ps[y]chiater om medicatie zo laag mogelijk te houden". Dd. 03/05/2011

Verzoekende partij verwijst terzake naar de formele rechtspraak van de Raad van State : zodra een medisch attest kan voorgelegd dat voldoende gemotiveerd aantoont dat een terugkeer naar land van herkomst een gevaar voor gezondheid van de vreemdeling oplevert, kan de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van buitengewone omstandigheden enkel nog weerleggen door middel van een medische tegenexpertise (Cfr. RvSt. nr. 73.013, 7 april 1998, R.D.E., 1998,64.).

Een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, kan het risico op mensonterende behandeling niet uitsluiten en schendt aldus artikel 3 van het EVRM (Cfr. RvSt nr. 70.443, 19 december 1998, R.D.E., 1998, 89).

In plaats van een medische tegenexpertise te ondernemen en grondig onderzoek te verrichten, besloot de Dienst Vreemdelingenzaken echter, zonder gegronde reden en volledig onterecht, tot de onontvankelijkheid van het verzoek.

De ziekte van verzoekende partij is een chronische aandoening zodat levenslange zorg en begeleiding noodzakelijk is. Moest de behandeling onderbroken worden zou dit gegarandeerd zware problemen veroorzaken bij verzoekende partij.

Bijkomend onderzoek, opvolging en verpleging zijn echter hoogst noodzakelijk om de graad van ernst nader te kunnen bepalen.

Voorlopig is verzoekende partij immers te zwak en te ziek om te reizen laat staan te werken. Haar aandoening is te laat ontdekt zodat deze volledig geëscaleerd is, in die mate dat de inschakeling van een psychiater aangewezen is.

Bovendien is de kwaliteit van de gezondheidszorg in Afghanistan onmogelijk te vergelijken met de geavanceerde behandelingen beschikbaar in België.

Verzoekende partij verwijst naar internationale rapporten met betrekking tot de gezondheidssituatie in het land van oorsprong, waaruit duidelijk blijkt dat de sanitaire en sociale situatie slecht is, en dat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid (kost ten laste van de patiënt, voorwaarden van toegankelijkheid,...) van een adequate behandeling, die kan bestaan uit: medicijnen, medisch materiaal, labo onderzoeken, medische opvolging, hospitalisatie, mantelzorg, ... absoluut ondermaats is.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

3.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994. z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen [hebben] ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

[...]

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoekers de graad van ernst niet vermeld[t].

Deze vaststelling kan niet ernstig worden betwist door de verzoekende partij.

In het voorgelegde medische getuigschrift werd slechts het volgende vermeld:

“B/ DIAGNOSE: (gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend):
Posttraumatische stressstoornis”

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst.

Verzoekers' beschouwingen dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan afgeleid worden uit het verzoekschrift, kan niet ernstig worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst in de zin van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden dient conform art. 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

“Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 21 december 2010 dat verzoeker voorlegde hij zijn aanvraag van 12 januari 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aan vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (..) Angst, Depressie (chronische onzekerheid) Oesofagitis “. In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie/.) en de duur ervan (één jaar).

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat hij “diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aarden de ernst van de aandoeningen” enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden “chronische onzekerheid” en uit de rest van het medisch attest, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest.

3.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat de huidige versie van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet nog niet bestond op het ogenblik van het invullen van het medisch attest merkt de Raad op dat verzoeker niet ontkent dat het hierboven geciteerde artikel 9 ter van de vreemdelingenwet wel al in werking was getreden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoeker kon en diende dus te weten dat bij zijn aanvraag een medisch attest was vereist dat specifieke vermeldingen bevatte. Bovendien vermeldt het medisch attest dat verzoeker heeft voorgelegd ook dat de ernst van de aandoening moest worden beschreven. De overige opmerkingen van verzoeker inzake de arts-deskundige en het oordeel of de gezondheidssituatie al dan niet ernstig is, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en doen in casu niet ter zake, nu de aanvraag van verzoeker onontvankelijk word verklaard en de gegrondheid nog niet aan de orde is.

Verzoeker lijkt in het verzoekschrift te bevestigen wat in de bestreden beslissing wordt vermeld inzake het standaard medisch attest: “Ook al kon betrokkene op 13/01/2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 21/01/2001 gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad, dan nog ontslaat dat hem niet van in zijn aanvraag dd 13/01/2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 9 ter zelf in voege is sinds 10/01/2011.”

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker niet verweten dat hij het standaard medisch attest niet heeft voorgelegd, de verwerende partij aanvaardt integendeel dat dit nog niet mogelijk was op het ogenblik van de aanvraag maar wijst er wel op dat artikel 9 ter van de vreemdelingenwet opdat moment al in voege was getreden, wat verzoeker niet betwist.”

(R.v.V. nr. 62.224 van 27 mei 2011)

En:

“In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medisch getuigschrift dat verzoeker voorlegde, niet voldoet aan artikel 9 ter 3, 3° van de vreemdelingenwet: het voldeed niet aan de voorwaarden van artikel 9 ter §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, het vermeldt niet de graad van ernst van de aandoening.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 31 maart 2011 dat verzoeker voorlegde bij zijn aanvraag van 5 mei 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: “Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) lombosciatalgie et douleurs genoux”. In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de actuele behandeling (medicatie en kine) en de duur ervan (3 maanden).

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat bij “diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen” enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, 3, 3° van de vreemdelingen wet.

Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden “lombosciatalgie et douleurs genoux” en uit de rest van het medisch attest, kan hij in casu niet worden gevolgd. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst in casu impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest.

Verzoeker stelt dat het standaard medisch attest niet verwijst naar de graad van ernst van de aandoeningen maar slechts naar de ernst van de aandoeningen en dat er dus door dit medisch getuigschrift niet gevraagd wordt naar de graad van ernst van de aandoening. De tekst van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet is echter duidelijk.’ “Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.” Verzoeker maakt aldus met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaarde.” (R.v.V. nr. 68.505 van 17 oktober 2011)

In zoverre verzoekers verwijzen naar medische attesten die dateren van na de bestreden beslissing, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen rekening kon houden met de door verzoekers vermelde medische attesten.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994. R.A.C.E. 1994, z.p.).”

3.1.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt geduid dat verzoekers’ aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, omdat het overgelegde standaard medisch getuigschrift van 6 oktober 2011 niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van deze bepaling. Meer specifiek wordt vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden

beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kunnen daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing, aangezien zij dit motief uitgebreid bespreken en betwisten in hun verzoekschrift. Bijgevolg kunnen zij ook niet gevolgd worden in hun stelling dat hun “*recht van verdediging*” geschonden is doordat een onvoldoende duidelijke motivering werd voorzien.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In zoverre verzoekers aanvoeren dat de motieven die de beslissing onderbouwen niet correct zijn, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, bepaalt het volgende:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf dient vergezeld te zijn van een standaard medisch getuigschrift dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

In de bestreden beslissing wordt de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag werd voorgelegd de graad van ernst van de aandoening van eerste verzoekster niet vermeldt. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de omschrijving van de graad van ernst van de ziekte niet voldoende is of dat de aandoening van eerste verzoekster niet ernstig is, zodat de beschouwingen van verzoekers in dit verband niet dienstig zijn.

In het door verzoekers bij de verblijfsaanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift dat werd gedateerd op 6 oktober 2011, zoals terug te vinden in het door verweerder overgemaakte administratief dossier, wordt onder “*Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend*” vermeld: “*Post traumatische stressstoornis*”. In het standaard medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie en opvolging door een psychiater), doch wordt de graad van ernst van het aangevoerde medische probleem niet aangegeven. Evenmin wordt door de arts die verzoekers consulteerden in het standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk verwezen naar een aanvullend medisch verslag, dat zou dienen beschouwd te worden als een onderdeel van het standaard medisch getuigschrift, waarin de ernst van de vastgestelde aandoening nader wordt toegelicht. De stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat in het door verzoekers aangebrachte standaard medisch getuigschrift geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening steunt dan ook op een correcte feitenvinding. Gelet op artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en voormelde vaststelling diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de door verzoekers ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden dan ook als onontvankelijk af te wijzen.

De bewering van verzoekers dat zij niet weten wat hun arts zou dienen te vermelden in het standaard medisch getuigschrift opdat zou aanvaard worden dat is voldaan aan de vereiste dat de graad van ernst van de aangevoerde aandoening dient vermeld te worden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het door hen overgemaakte standaard medisch getuigschrift geen enkele vermelding of aanduiding hieromtrent bevat en impliceert niet dat verweerder geen toepassing zou dienen te maken van een hem door de wetgever toegekende bevoegdheid.

Waar verzoekers stellen dat de graad van ernst van de ziekte zeer uitgebreid werd uiteengezet in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en dat bij de aanvraag verschillende doktersvoorschriften werden gevoegd waarin zeer zware medicatie wordt voorgeschreven en/of waarin wordt uiteengezet wat de oorzaak is van de ziekte van eerste verzoekster, met uitgebreide uitleg, wijst de Raad erop dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is bepaald dat de graad van ernst van de aandoening dient te blijken uit het bij de aanvraag overgemaakte standaard medisch getuigschrift. Verzoekers erkennen trouwens in hun verzoekschrift dat verweerder in de ontvankelijkheidsfase "*alleen [mag] nagaan of de wettelijk vereiste gegevens vermeld zijn op het standaard medisch attest*", zonder zich evenwel ten gronde te mogen uitspreken, en dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk kan worden verklaard indien de graad van ernst van de ziekte "*helemaal niet*" wordt vermeldt. Verzoekers kunnen, wat betreft de vereiste vermelding van de graad van ernst van de ziekte, niet dienstig verwijzen naar hun aanvraag om machtiging tot verblijf, nu deze niet is opgesteld door een arts. Verzoekers geven verder aan dat het standaard medisch getuigschrift mag verwijzen naar bijlagen, doch de Raad kan enkel herhalen dat het in huidige zaak voorgelegde en op 6 oktober 2011 gedateerde standaard medisch getuigschrift, wat betreft de graad van ernst van de aandoening, geenszins verwijst naar enig ander gevoegd medisch attest/verslag of doktersvoorschrift.

Door verder te stellen dat het Nederlandstalig model van het standaard medisch getuigschrift aangeeft dat de "*aard en de ernst van de aandoeningen*" moeten worden vermeld, terwijl artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereist dat "*de graad van ernst*" van de ziekte wordt weergegeven, maken verzoekers evenmin aannemelijk dat verweerder op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad waarin werd geoordeeld dat het bestuur ten onrechte had besloten dat de graad van ernst niet werd aangegeven in het standaard medisch getuigschrift, kan het volstaan op te merken dat – los van het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben – verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In casu bevat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift immers geen vermelding van de graad van ernst van de ziekte.

Verzoekers kunnen evenmin dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State betreffende aanvragen op grond van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet die onontvankelijk zijn verklaard wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen en die daarenboven vergezeld gingen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de aangehaalde rechtspraak geenszins identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De Raad wijst er verder op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De verwijzing van verzoekers naar medische getuigschriften die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing of die niet werden voorgelegd aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing is bijgevolg evenmin dienstig.

Nu de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is en de gegrondheid van de aanvraag derhalve niet moest worden onderzocht, kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat op verweerder de verplichting rustte om een medische tegenexpertise te laten uitvoeren en dat hij er toe gehouden was om onderzoek te verrichten naar de vraag of er in het land van herkomst van verzoekers een adequate behandeling voorhanden is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Zij stellen het volgende:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet hun die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die volledig onterecht en niet gemotiveerd zijn. (zie uiteenzetting supra)

Het lijkt alsof de DVZ zich niet de moeite getroost heeft het verzoekschrift op basis van artikel 9ter Vr. W. te lezen. Vooreerst wordt hierin al uitgebreid uiteengezet wat de aandoening van verzoekende partij inhoudt en welke gevolgen deze zal hebben bij gebrek aan behandeling.

Er is een standaard medisch getuigschrift, dat weliswaar beknopt, doch duidelijk statueert dat de aandoening ernstig is en dat nader onderzoek noodzakelijk is. Zij krijgt zware medicatie voorgeschreven en dient bij een psychiater te gaan.

Een redelijk denkend mens kan hieruit afleiden dat haar aandoening wel degelijk ernstig is!

De verscheidene doktersvoorschriften, voorgeschreven door dezelfde behandelende arts, toont nogmaals uitgebreid de ernst van de aandoening aan. Ook hier doet de DVZ alsof deze documenten niet bestaan of niet overgemaakt geweest zijn, quod non!

Zoals hierboven reeds uiteengezet zijn er voldoende elementen aangehaald en bevestigd in het verzoekschrift, het standaard medisch attest evenals de bijgevoegde doktersattesten, geschreven door dezelfde behandelende arts.

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou niet zijn besloten tot afwijzing van de aanvraag 9ter.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Er vond geen medische tegenexpertise, noch enig onderzoek plaats, omdat de DIENST VREEMDELINGENZAKEN er zich gemakkelijk vanaf maakte door volledig onterecht tot de onontvankelijkheid te beslissen, bovendien zonder rekening te houden met het feit dat nog verscheidene andere medische attesten zouden kunnen worden overgezonden.

Na slechts 3 weken werd droogweg tot de onontvankelijkheid beslist.”

3.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

[...]

Verzoekers dienen in het standaard medisch attest onder punt B diagnose te vermelden welke de graad van de ernst van de aandoening is.

Verzoekers' kritiek omtrent een medisch onderzoek is naast de kwestie aangezien de graad van de ernst expliciet moet blijken uit de inhoud van het medisch attest.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers houden hiermee geen rekening bij hun kritiek.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers' aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers hun tweede middel niet kan worden aangenomen."

3.2.3. Er dient te worden gesteld dat het redelijkheidsbeginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft in voorliggende zaak correct vastgesteld dat verzoekers geen standaard medisch getuigschrift aanbrachten waarin de graad van ernst van de door hen aangevoerde medische problematiek werd vermeld en er bijgevolg niet was voldaan aan een door de wetgever voorziene voorwaarde. Verweerder diende gelet op artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet de aanvraag dan ook onontvankelijk te verklaren. De bepalingen van voormeld wetsartikel geven verweerder geen ruimte om een andere beslissing te nemen. Gelet op het ontbreken van enige discretionaire bevoegdheid kan een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig worden aangevoerd.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK